

selve mit Lovforslag indeholder. Der er da to Punkter, hvilke hele Udvalget har været enig i at tilraade Thinget ikke at vedtage. Det er nemlig de Punkter, som angaa Anlæget af et nogenlunde stærkt Fort ved Lille Belt og Anlæget af det nordlige Fort ved Korsør. Jeg tror, at ogsaa det ærede Mindretal undervurderer Betydningen af det første Fort; thi jeg lægger jo ingenlunde alene Vægt derpaa, fordi det under mange Forhold vil give Styrke til en Stilling ved Lille Belt, hvilket dog visst ikke maa undervurderes; men jeg lægger den væsentligste Vægt derpaa, fordi det vil — ganske vist ikke forhindre nogen Landgang paa Tjen, det erkjender jeg, men — forhindre Gjennemseilingen af Lille Belt, fæltsfølgelig saalænge, til det er taget; men det er netop denne Tid, som kan faae saa overordentlig stor Betydning under visse Eventualiteter, hvor vi vide, at Marinen saa vil have meget ondt ved at holde Farvandet klart i Store Belt, saa at Forhindelse med Sjælland kan holdes vedlige der. Marinen vilde under ingen Omstændigheder — det er jeg sikker paa, Marineministeren vil erkjende — kunne virke ved Lille Belt, og det forekommer mig, at der da kan indtræde Tilfælde, som kunne blive meget penible, naar en Transportskibe ad den Bei uhindret kan seile igjennem; thi, naar vi ikke have Kysten besat, og naar der ikke er anlagt et saadant Fort, er der Intet, som kan hindre Fjenden deri. Jeg skal derfor henstille, saavel til det ærede Mindretal som til Thinget at overveie Betydningen af dette Fort. Med Hensyn til det andet Punkt, det nordligste af de Forter, jeg har foreslaaet ved Korsør, erkjender jeg, hvilket jeg allerede har gjort i Udvalget, som det blev udtalt af den ærede Ordfører for Mindretallet, at det mulig er mindre paatrængende, og at det maaske ikke, saaledes som det ligger paa den Plan, der er sendt Dem, ligger paa det bedste Sted; men jeg er heller ikke gaaet ind paa Detaillen heraf. Jeg erkjender ogsaa, at det sydlige Fort kan værne om Korsør Havn; men Formaalet med det nordlige Fort var tillige det at værne om Fernbanen og særlig om Halskov, som ellers let under Landgangsforløb kan blive et meget saarligt Sted, hvorfra det efter Halskøvs hele Konfiguration er let at sætte sig fast, og Operationerne kunne gaa ud. Naar jeg undtager disse to Punkter, har Mindretallet, som i dette Udvalg er meget betydeligt, fulgt mig og givet mig Støtte i mine Forslag, hvorfor jeg ogsaa tilfulde bringer det min Tak. Desværre kan jeg ikke sige det Samme om Flertallets Forslag, thi de gaa jo, om jeg saa maa sige, fuldstændig imod mig. Udvalgets Flertal indleder saaledes sin Betænkning med foresøbig at sige, hvorledes det tænker sig Sørens ordnet; men det er klart, at jeg under ingen Omstændigheder kan gaa ind paa en saadan Reduktion og en saadan Opløsning af Sørens, thi det, jeg har sat mig til Formaal, er ganske vist at holde Sørens

væsentlig paa den Styrke, den nu har, men dog fremfor Alt at styrke Sørens i sine Kammer, fordi jeg er gjennemtrængt af den Overbevisning, som jeg ogsaa tror, at hele Sørens og alle mine Kammerater i den dele, at den ikke er stærk nok i sine Kommandoforhold; dog, denne Sag skal jeg isørigt her lade ligge, thi det er jo ikke dette Spørgsmaal, det ved denne Leilighed dreier sig om, saameget mindre som desuden — Sørens maa være, som den være vil, som af Flertallet foreslaaet, eller som af mig foreslaaet styrket, større eller mindre, — saa vil det ingen Indflydelse have paa de Forslag, jeg ved denne Lov er kommen frem med. Udvalgets Flertal gaar ud fra den Anskuelse, at det er tvivlsomt, hvorvidt Skibenhavn overhovedet bør befæstes ogsaa fra Søfiden, og siger i sin Betænkning, at man ikke er paa det Reene med, om det ikke maatte være rigtigere at lade Skibenhavn være en aaben By og saa tage de Konsekvenser, som deraf maatte følge. Ja, mine Herrer! jeg tror ikke, at Udvalgets Flertal har gjort sig det klart, hvad disse Konsekvenser kunne blive. Det forekommer mig og sikkert Mange med mig, at det Lyf, der ad den Bei med saa stor Lethed, med stor Kraft og Hurtighed, og paa en maaske uventet Tid vilde kunne lægges derved, ikke paa Skibenhavn alene, men paa hele Danmark, gjennem et saadant Angreb fra Søfiden, er saa stort, at jeg ikke turde paatage mig Ansvar for at undlade indtrængende at foreslaa ved en saadan Søbefæstning, at undgaa de Konsekvenser, som ellers deraf ville kunne flyde. De Herrer have vel henpist til andre Midler, hvad jeg vil kalde Palliativer; de have henvist til et Projekt, som foreligger, om et flydende Fort; hvad det angaar, kan jeg ganske henholde mig til, hvad der igaar blev udtalt af den ærede Ordfører for Mindretallet. De flydende Forter ere et Projekt, der endnu ingen Steder er prøvet eller udført. Det er altsaa Noget, hvorpaa man for Tiden Intet kan basere; men jeg kan isørigt godt stryge Ordene „for Tiden“, thi det er min Overbevisning, at disse flydende Forter, som ellers ganske vist paa sine Steder kunne have deres Værd — det bestrider jeg ingenlunde —, ikke paa dette Sted ville have den Betydning som et fast Fort; og jeg skal desuden gjøre de Herrer opmærksom paa, at det faste Fort er der og kan til enhver Tid vægte sin Dødt, medens det flydende først skal bringes paa Stedet. Det faste Fort, som jeg har foreslaaet, er meget fremstødt, og kan koncentrere en ganske betydelig og sikker Artilleriild, og det er derom, det ganske særlig gælder; men det vil det flydende ikke kunne. De flydende Forter med deres Minestationer ere heller ingenlunde saaledes usaarlige; der arbeides i vor Tid meget stærkt paa det aktive Torpedovæsen, og jeg tvivler ikke om, at som den menneskelige Industri udvikler sig, ville de aktive Miner kunne komme til at spille en ligesaa stor